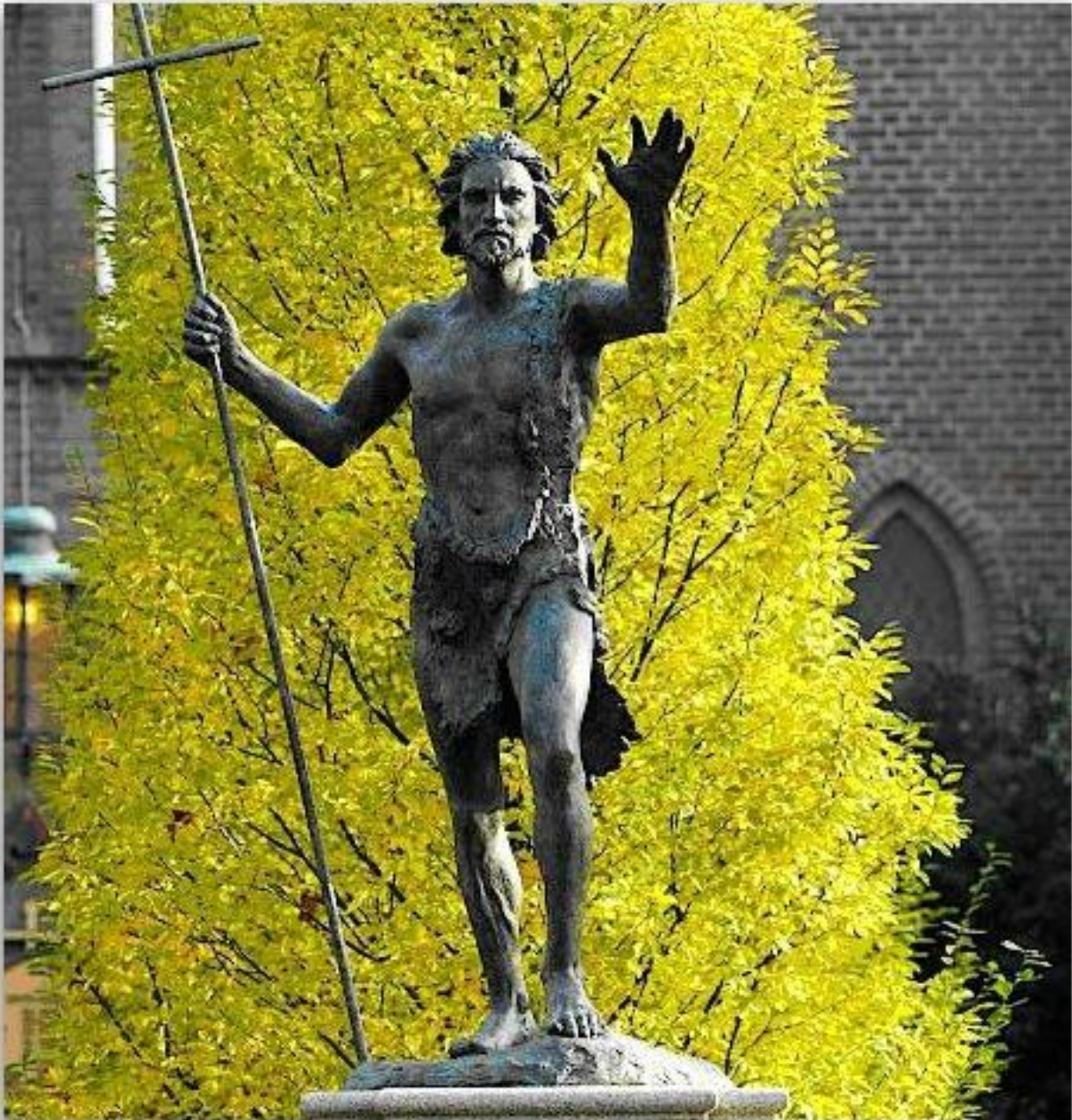

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek,
9/10 december 2023.
Tweede zondag van de Advent.¹**

“Ik ben niet waardig mij te bukken en de riem van zijn sandalen los te maken”

Wat betekent dit zinnetje, dit sandalen losmaken?

In de tijd van Johannes de Doper en van Jezus was dit het werk van de bediende, die tot slaaf was gemaakt. Zijn of haar meester had de hele dag in

¹ Jesaja 40, 1-5. 9-11; 2Petrus 3, 8-14; Marcus 1, 1-8

de hitte in zijn sandalen gelopen, zijn voeten waren moe van het gaan van de weg en de dienaar ontdeed hem van de knellende sandalen rond zijn gezwollen, warme voeten en verkoelde ze.

Op Witte Donderdag zien wij dit Jezus zelf doen, het werk van de nederigste bediende, wanneer Hij in de avond voor zijn lijden en dood zijn vermoeide leerlingen, die enkele jaren met Hem de Weg waren gegaan, de voeten waste.

Zo ziet Sint Jan, de patroon van onze parochie en basiliek, zichzelf als iemand die Jezus dient als zijn Heer, ja als de Zoon van God. Wij hoorden die titel, dat wezenskenmerk van Jezus, in de eerste zinnen van het evangelie van Marcus.

Johannes kent zijn plaats. Hij baant een weg voor Jezus, die volgens de andere Johannes, de evangelist, Zélf de Weg is.

Sint Augustinus zegt over Jezus:

“Voor God was het niet genoeg dat zijn Zoon ons de weg zou wijzen. God heeft gewild dat zijn Zoon *zelf* de weg zou zijn, zodat u zou kunnen gaan langs Hem, terwijl Hij u leidt en u voortgang maakt door Hem.”

“Baan de Heer een weg in de steppe, effen voor onze God een heerbaan in de woestijn.”

Dat is de taak voor u en mij, christenen in de steppe, in de woestijn van onze tijd: een weg banen voor God, in een wereld die niet erg met God bezig is, met Christus die komende is en met het Koninkrijk van God. De tijd ligt achter ons dat het christelijk, katholieke geloof in het hart van onze cultuur stond. Wij kunnen niet langer leunen op die massieve aanwezigheid van geloof en kerk. Wij zijn op onszelf teruggeworpen, u als ouders, grootouders, onze vormelingen, onze jongeren. Afgelopen vrijdagavond waren de vormelingen uit onze regio weer samen, gelukkig een flinke groep. Jongeren die in hun dagelijks leven nauwelijks in aanraking komen met het geloof. Ik heb bewondering voor hen dat zij kiezen voor het Vormsel, voor het geloof. Zij beseffen dat zij een kleine minderheid vormen. Zij beseffen dat zij een missie hebben, dat wie christen wil zijn in deze tijd tegen de stroom in gaat; dat jij een weg moet banen voor God, voor Christus in jouw leven.

Jezus, de Zoon van God, is begonnen de weg gaan en Hij is de weg. Nu is het onze taak die weg te gaan in deze tijd, in deze steeds minder christelijke cultuur. Petrus schrijft - in de tweede lezing - dat wij mensen zijn die leven vanuit een belofte. Zoals man en vrouw dat doen die elkaar liefde en trouw hebben beloofd. In gewone, soms saaie en moeilijke dagen, mag je je dat herinneren: ik leef uit een belofte, die ik gegeven heb en de ander mij gegeven heeft.

Petrus schrijft: volgens zijn belofte verwachten wij nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid zal wonen.

In het onderwijs ervaar je het hoe belangrijk het is met zo'n veelbelovend uitzicht te leven. De meerderheid van de gezinnen op de katholieke school zijn niet gedoopt, niet kerkelijk. Maar zij zetten hun kind op diezelfde katholieke school en bezoeken met hun kinderen een paar keer per jaar deze basiliek. Zegt het hun iets? Ja, omdat er iets klinkt, iets wordt beleefd, dat het platte, materiële bestaan te boven gaan; omdat zij, de ouders en hun kinderen, iets horen en ervaren van een bestaan dat verder reikt dat deze wereld met haar oorlogen, met haar vreselijke armoede aan de ene kant en haar excessieve rijkdom en consumptie-verslaving aan de andere kant. Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid zal wonen.

Niet allen zullen gedoopt worden en praktiserend christen. Maar wij, die het met vallen en opstaan wel zijn, hebben voor hen een missie. Het is de missie van Sint Jan, waarover wij vandaag horen in het evangelie.

Afgelopen vrijdag waren parochianen, leden van de Broederschap bijeen in de Sint Jansschuur. U weet wel: dat bijzondere gebouw aan de Zevenenderdrift, waar de bogen en andere benodigdheden voor onze Sint Jansprocessie worden bewaard, totdat wij weer uittrekken, de weg weer zullen gaan. Het herstelde dak werd opgeleverd.

De voorzitter zei iets wat ons te denken geeft: er zijn genoeg projectontwikkelaars die op dit mooie stuk grond graag een voor de parochie lucratief bod zouden willen doen en hierop willen bouwen en hieraan willen verdienen.

Maar wij doen het niet.

Op dit prachtig stukje Laren laten wij de Sint Jansschuur staan.

Er is meer om voor te leven dan projectontwikkeling en kapitaal genereren.

In onze levens is ook die *weg* die wij gaan, de *weg* van Sint Jan en van Degene voor wie hij neerknielt om zijn sandalen los te maken: Hij, die de *Weg is*.

Voor Jezus een weg banen in de steppe, de woestijn van deze tijd; de weg gaan van de Zoon van God, die zelf voor ons de weg door leven, lijden en sterven is gegaan, die voor ons de *weg ís*, de waarheid en het leven. Amen.

pastoor Nico van der Peet